

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Μιά περασιμένη ἀρχιχρονιά κρατῶ στή θύμησή μου,
—κρυφή εἶτανε ἡ ἀγάπη μας, γραμμένη ἀπὸ τὴ Μοῖρα—
κι ὅ,τι δικό Σου ἀτίμητο μοῦ χάρισες, τὸ πῆρα
μὲς στήν ψυχὴ μου.

Καὶ τῶν ματιῶν Σου τᾶγιο φῶς, τοῦ νοῦ Σου τὰ στολίδια,
κι ὅσα φιλιὰ μοῦ χάρισες, ἀξέχαστα φιλιὰ Σου,
καὶ μέσα στήν ἀθάνατη τοῦ ἔρωτα ἀγκαλιά Σου
τόσα παιχνίδια!

Σήμερα στὸ παράθυρο χτυποῦσε ἓνα σπουργίτι,
πὸν τὸ κυνήγησε ὁ βοριάς τὸ πάγωσαν τὰ χιόνια,
κ' ἦρθε στὸ σπίτι.

Ἔτσι κ' ἐμένα μ' ἔζωσαν τῆς μοναξιάς τὰ χρόνια.
Ἄχ! πότε πάλι ἡ πρόσχαρη, παλιὰ πρωτοχρονιά μας,
θάρρη κοντά μας.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ